Коли надворі дощ іде,
у нас на підвіконні
важкий мохнатий
джміль
гуде —
велика тепла соня.

Вже другий рік
літує він
у наших чорнобривцях,
ласує медом лісовим,
на сонці гріє крильця.

А у негоду на вікно
я зву джмеля до себе,
бо звик до нього вже
давно,
як до квіток і неба. І

І хай надворі
дощ іде,
шибками
вітер дзвонить —
мій джміль
про сонечко
гуде
мені на підвіконні